

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **V. K.**
státní příslušnost Gruzie
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2025 č. j. OAM-1083/ZA-ZA11-D02-Z-R2-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 7. 11. 2025 č. j. OAM-1083/ZA-ZA11-D02-Z-R2-2025 se **zrušuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

1. Žalobce se žalobou podanou dne 20. 11. 2025 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 19. 12. 2025.
2. Žalobce uvedl, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný opakovaně nepopsal dostatečně konkrétní kroky činěné za účelem realizace předání a stanovením doby zajištění do 19. 12. 2025 žalovaný překročil meze správního uvážení. Zdůraznil dále, že již dne 29. 9. 2025 byla odeslána žádost o zpětvzetí Francouzské republiky, když ke dni podání žaloby nebylo zřejmé, zda bude žalobce přemístěn a kdy. Žalobce dále namítl absenci uvážení stran mírnějších prostředků dle § 47 zákona o azylu.
3. Žalovaný rekapituloval průběh správního řízení o mezinárodní ochraně na základě žádosti žalobce a dále zdůraznil, že Francie dne 13. 11. 2025 uznala svou příslušnost. Dne 19. 11. 2025 bylo řízení o mezinárodní ochraně pro nepřípustnost podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce požádal dne 22. 9. 2025 o udělení mezinárodní ochrany. Dne 29. 9. 2025 byla odeslána žádost o převzetí žalobce do Francouzské republiky, která je v tomto konkrétním případě příslušná za podanou žádost o mezinárodní ochranu vzhledem k článku 13 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Dne 13. 11. 2025 obdržel žalovaný sdělení Francouzské republiky o uznání příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
5. Napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o zajištění žalobce do 19. 12. 2025.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
7. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu je rozhodnutí ve věci zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, podle kterého ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
8. Pro posouzení projednávané věci je třeba předně v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2015, č. j. 4 Azs 228/2014-34 považovat za stěžejní to, že rozhodnutí o zajištění, a tedy o povinnosti setrvání v zajišťovacím zařízení, je případem omezení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
9. V případě zajištění cizince, který má být přemístěn do jiného členského státu EU, je třeba uplatnit podmínky stanovené v dublinském nařízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

10. Podle čl. 28 odst. 1 až 3 dublinského nařízení

1. Členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení.
2. Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
3. Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

11. Z citovaných ustanovení zákona o azylu i dublinského nařízení především vyplývá, že má-li být osoba, která požádala o mezinárodní ochranu, přemístěna v souladu s dublinským nařízením do jiného členského státu EU, *může* být rozhodnuto o jejím zajištění, jsou-li proto splněny podmínky spočívající v existenci nebezpečí útěku této osoby.
12. Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Soud se předně zabýval také otázkou doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
14. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců do dne 19. 12. 2025. Rozhodnutí v této části však v zásadě nijak neodůvodnil; z napadeného rozhodnutí lze vysledovat pouze to, že žalovaný měl „přistoupit k zajištění 6 týdnů dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013“.
15. Takové odůvodnění doby trvání zajištění je však podle krajského soudu absolutně nedostatečné. Absentuje v něm totiž jakákoli úvaha o tom, proč bylo v případě žalobce nezbytné při rozhodování o zajištění přistoupit ke stanovení doby trvání zajištění právě po žalovaným stanovenou dobu.
16. Žalovaný nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit ke stanovení doby zajištění, aniž by bylo zřejmé, na základě čeho je nutné trvání zajištění právě po stanovenou dobu a nikoli dobu kratší. Nadto, postupoval-li žalovaný podle shora citovaného Nařízení

Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, absentuje zcela úvaha o počátku běhu 6týdenní lhůty zajištění v souladu s čl. 28 odst. 3 tohoto nařízení.

17. Aplikace správního uvážení při rozhodování o stanovení délky trvání zajištění přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí tak, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince a stanovení délky trvání zajištění soud ve správním soudnictví hodnotí postup správního orgánu a zkoumá, zda uvážení správního orgánu o stanovení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/22011–39, týkající se stanovení prodloužení doby zajištění, jehož závěry jsou použitelné i v nynější věci).
18. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v nynější věci neobstojí pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
19. K problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů lze dodat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo nověji rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury NSS vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003–75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že *„nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*

Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nepřezkoumatelnost odůvodnění doby, po kterou má být žalobce zajištěn. Krajský soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že již neexistuje dále řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno, nebylo možné věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení (viz také rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 419/2019-49).
21. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný, avšak, jak vyplývá z obsahu spisu, mu žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. prosince 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce